

[Alfred Jensen.]

syntes, at tilskuddet var altfor stort. Jeg har den modsatte opfattelse. Når jeg ser ikke alene på de tal, som findes i selve forslaget, men også på tallene i bemærkningerne, er jeg i tvivl om holdbarheden af det, der her er stillet op.

Der er jo nemlig ikke regnet med stigende tilskud på alle områder. Der er regnet med stigende tilskud til huslejhjælpen, til vanskeligt stillede arbejdsløshedskassers udgifter, til brændselhjælpen, børne- og familietillæg og til arbejdsløhedsfonden, men jeg tror ikke, man har regnet med den stigning i arbejdsløsheden, vi har. Det vil jeg tro betyde, at kassernes udgifter stiger, og at kasserne må skaffe sig dækning for disse stigende udgifter. Her forekommer det mig ikke rimeligt, at man øger kontingentbyrden for de arbejdere, der i forvejen har nok at slæbe på. Jeg vil mene, at staten, som har påført arbejdsløshedskasserne disse stigende udgifter, også bør afholde den fulde omkostning herved.

Men dertil kommer noget andet: at de understøttelser, der ydes, heller ikke holder i det lange løb. Selve prisstigningen vil jo motivere en forhøjelse af arbejdsløshedskassernes maksimumsydelse for understøttelse. De 12 kr. 20 øre, der er maksimum i dag, holder jo ikke fremefter. Noget helt andet er, om ikke disse satser også i øjeblikket er for lave. Hvad der gælder for dagpengene, gælder også for huslejhjælpen. De 81 kr. i maksimum holder givetvis ikke fremefter, og det er indlysende, at de mange unge, som kommer til på grund af arbejdsløshed, unge ægtepar, som må tage en dyr lejlighed til opimod 200 kr. månedlig, selv sagt ikke kan klare deres forpligtelser overfor værten eller familien med sådanne dagpengebæleb og med en huslejhjælp, der kun er 81 kr.

Det samme gælder brændselhjælpen. Det er klart, at det beløb, der stilles til rådighed, 95 kr. for 40 dage, ikke dækker. Man kan diskutere, om det ikke altid har været for ringe — det mener jeg det har været — men det kan ikke diskuteres, at dette beløb, med det udgangspunkt vi har, ikke fortsat kan være 95 kr. Det må forhøjes, og skal man tage hensyn til prisstigningen på brændsel, skal det forhøjes endda temmelig meget. Det vil sige, at ikke meget taler for,

at det budget, der her er opstillet, vil kunne holde overfor de krav, der måtte komme fra de arbejdsløse og fra arbejdsløshedskassernes side i det kommende finansår.

Iøvrigt skal man ikke tro, at man holder arbejdsløshedstallet nede ved at holde understøttelsen nede. Det er en stor misforståelse, at folk skulle foretrække understøttelse for arbejde. Netop som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen stod og fremsatte synspunkter af denne art, så jeg i „Berlingske Aftenavis“ for i dag, at der er rigeligt udbud af arbejde for medhjælp i huset, for husassistenter i provinsen og timelønnet arbejdskraft her i hovedstaden — det er et af de områder, man har haft særlig travlt med. Men tager man alle andre områder, vil man konstatere, at arbejdernes interesse i at søge arbejde er stor, og de, der kender en lille smule til de arbejdsløse kår, ved også, hvorfor den er så stor: fordi de arbejdsløse simpelthen af nød og elendighed tvinges til at søge arbejde. Derfor er det urimeligt, at man taler om, at man skal holde understøttelserne nede for at forhindre, at arbejdsløshedstallet stiger. Hvis det stod til de arbejdsløse, gik de ikke til kasserne; så havde de arbejde og tjente en ugeløn som andre arbejdere, således at de derved var i stand til bedre at klare deres forpligtelser.

Jeg har allerede givet udtryk for vor utilfredshed med begrænsningen af støtten til boligbyggeriet. Jeg vil også påtale den begrænsning af støtten til offentlige arbejder, der finder sted. Jeg påtalte også i fjor det urimelige i, at der ikke blev stillet midler nok til rådighed til hospitalsbyggeri, skolebyggeri o. s. v., og jeg fik dengang til slutning fra medlemmer af den socialdemokratiske gruppe. Jeg ser ikke, at der er rådet bod på disse uheldige forhold. Boligbyggeri, hospitalsbyggeri, skolebyggeri, byggeri af undervisningsanstalter, alt bliver holdt tilbage, og det er klart, at det er en ganske uholdbar tilstand. Der trænges til ekstraforanstaltninger her, og det er nødvendigt, at landets politik ændres på dette område. Det nytter ikke meget, at man taler om ansvaret overfor de tilkommende store årgange, når man ikke gør noget for at lette kårene for dem, og i så henseende er der ikke sket noget. Det er nødvendigt, at man tager fat på at sikre mulighederne